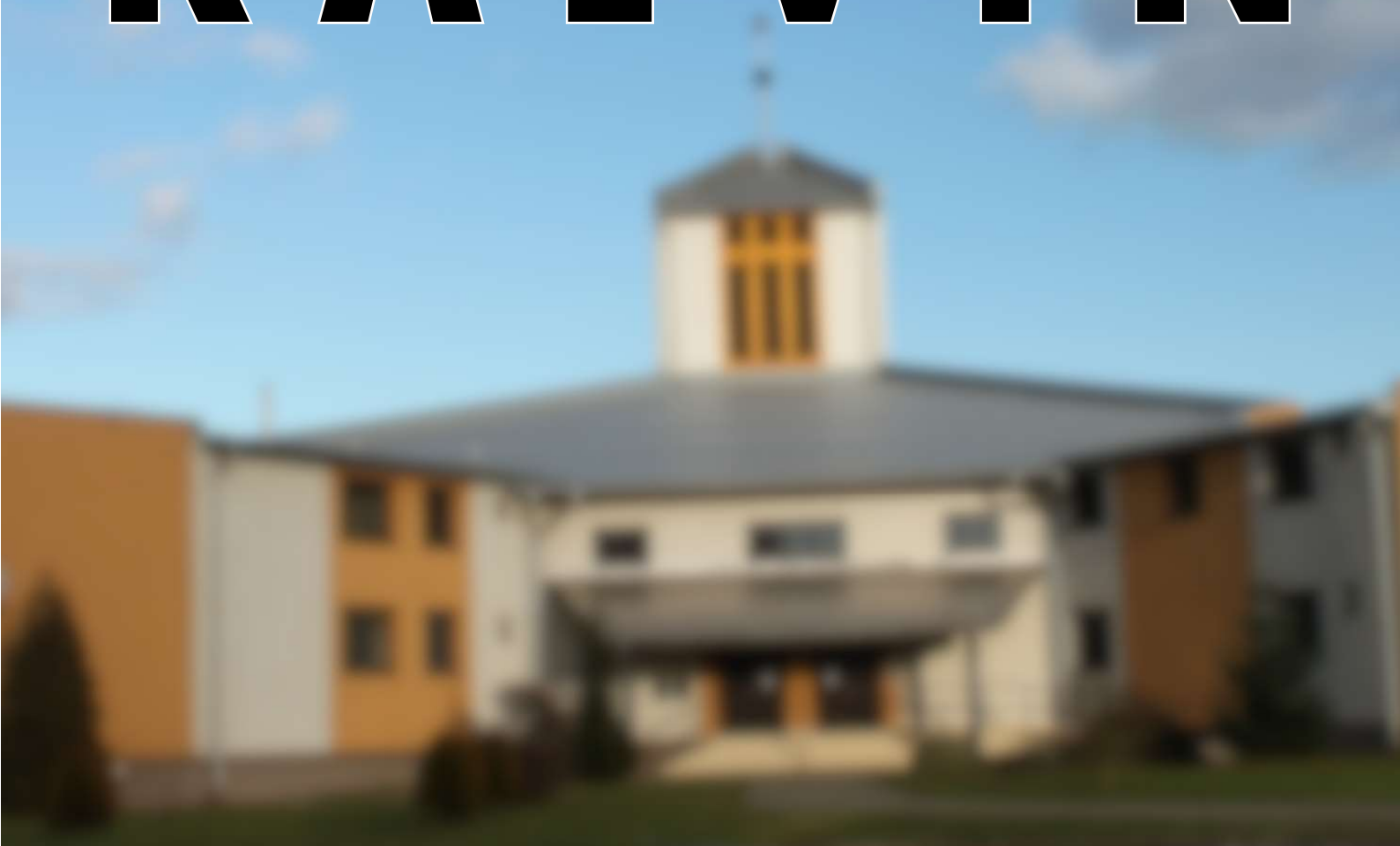

ZBOROVÝ LIST ♦ ROČNÍK XII. ♦ ČÍSLO 1 ♦ APRÍL 2021 ♦ NEPREDAJNÉ

KALVÍN

2

OPUSTENÍ?

3

MODLITBA

4

ČO SA VLASTNE
DEJE?

5

KRÍŽ

6

UTRPENIE PRE
SPRAVODLIVOSŤ

7

BOH JE LÁSKA

8

SKALA VEKOV

OPUSTENÍ?

Ján Šoltés

BOŽE MÔJ, BOŽE MÔJ! PREČO SI MA OPUSTIL? ĎALEKO SI OD MOJEJ SPÁSY, ĎALEKO OD MÔJHO KRIKU. BOŽE MÔJ, VOLÁM VO DNE — NEODPOVEDÁŠ. VOLÁM V NOCI — NEVIEM SA UTÍŠIŤ.

(Ž 22,2-3)

VY, ČO SA BOJÍTE HOSPODINA, CHVÁĽTE HO! CELÉ JÁKOBOVO POTOMSTVO, OSLAVUJTE HO! CELÉ IZRAELOVO POTOMSTVO, MAJTE PRED NÍM BÁZEŇ! VEĎ ON NEOPOVRHOL BIEDNYM ÚBOŽIAKOM ANI SA HO NEŠTÍTIL. NEODVRÁTIL OD NEHO SVOJU TVÁR; VYPOČUL HO, KEĎ VOLAL O POMOC.

(Ž 22,24-25)

Prorok Dávid sa cíti byť opustený Bohom, necháný napospas nepriateľom a tomuto svetu. Cíti sa byť v bezvýhodiskovej situácii. Nie je nikto, kto by mu pomohol.

Slová jeho žalmu zaznievajú aj z úst Ježiša na kríži. Pán Ježiš prežíva neskutočné muky. Obklopený nepriateľmi, ktorým sa ho podarilo obviniť, usvedčiť a dovieŤ až k poprave ukrižovaním. My ľudia tu už nevidíme východisko. Situácia je jasná, neexistuje nádej, záchrana. Nejestvuje nič iné len smrť, koniec. Každý z nás by sa cítil na Ježišovom mieste opustený ľuďmi i Bohom.

Veď ani nemusíme ísť až do takýchto extrémnych situácií. Opustene sa často cítime i my dnes. S neutíchajúcou pandémiou, chorobami, keď okolo nás umierajú naši blízki, sa i my cítime byť zanechaní napospas zákernému vírusu. Prepadáme v beznádej, často už možno ani nepočujeme Boží hlas, Jeho vedenie, necítime Jeho prítomnosť. Sme snáď Bohom opustení?

„Bože môj, Bože môj! Prečo si ma opustil?“ - takto začína Žalm 22. Avšak končí úplne inak. Prorok Dávid dochádza k záveru, že Boh neopúšťa svoj ľud. Od strápeného zvolania „Prečo si ma opustil?“ Dochádza k výzve k oslavovaniu a chválení Boha.

O tisíc rokov neskôr na Golgote zaznieva toto utrápené ľudské zvolanie znova. A my dnes už vieme, čo nasleduje. Nedeľné ráno prináša vzkriesenie a s ním nový život. Po utrápenom piatku prichádza nedeľná výzva k radosti a oslave.

I my dnes, keď sa cítime byť opustení, spomeňme si na tieto veľkonočné udalosti. Predstavme si muky, ktoré musel Ježiš vytrpieť. Na tom kríži sme totiž mali visieť my, každý z nás. O čo horšie a ťažšie by bolo toto trápenie, než je to naše dnes. A predsa i tam Boh neopúšťa.

Milé sestry, milí bratia, prajem všetkým nám, aby sme ako v Žalme 22, tak aj v ostatných častiach Biblie a i na stránkach tohoto časopisu nachádzali pravidelne uistenie o tom, že nie sme Bohom opustení ani v najťažších chvíľach života.

MODLITBA

Andrea Korečková

**TOTO JE MOJE PRIKÁZANIE:
ABY STE SA MILOVALI NAVZÁJOM,
AKO SOM JA MILOVAL VÁS.**

(JN 15,12)

Milé sestry a bratia v Kristu!

V týchto časoch má modlitba svoje dôležité miesto v našich životoch. O tom, že sa máme modliť, vieme. Otázkou je, čo očakávame od modlitby, a preto si nanovo pripomeňme pár usmernení priamo od Pána Ježiša.

Základnou otázkou je „Prečo sa máme modliť?“ Je dobré si uvedomovať, že modlitba nie je povinnosť, za ktorú dostaneme lepšie miesto v nebi. Je to rozhovor s Bohom, dýchanie duše. Má to byť naša každodenná potreba. Pán Ježiš nás pozýva, aby sme sa modlili neprestajne: „*treba sa stále modliť a neochabovať*“ (Lukáš 18,1).

Modlitba však nemá byť zbožným cvičením, aby sme si posilnili vlastnú svätožiaru: „*A keď sa modlíte, nebuďte ako komedianti, ktorí sa radi postojacky modlievajú v synagógach a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli*“ (Matúš 6,5). Takýto výkon sa vzdáva pravej modlitbe.

Vráťme sa znova k otázke: „Prečo sa potom máme modliť?“ Zjednodušene povedané, aby sme sa naučili láske. Všimnime si, že Pán Ježiš nás v tom ubezpečuje: „*aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene*“ (Ján 15,16). Je dôležité si všimnúť, že to vkladá medzi dve pozvania k láske: „*Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom*“ (Ján 15,12) a „*Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom*“ (Ján 15,17).

Modlitba a láska kráčajú vždy spolu. Ak nám po modlitbe nenarastla schopnosť viac milovať, tak sa naša modlitba stáva neužitočnou a škodlivou. Neužitočnou preto, lebo neposlúžila jedinému cieľu, pre ktorý bola určená. Škodlivá preto, lebo v nás môže vyvolať pocit, že sme svätejší a lepší než tí druhí ako to pripomína farizej, ktorý „*sa postavil a takto sa v sebe modliť: »Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia*“ (Lukáš 18,11).

Ježiš spája modlitbu s láskou, lebo láska nemôže

existovať bez odpustenia: „*A keď vstanete modliť sa, odpustite*“ (Marek 11, 25). Z toho vyplýva, že je zbytočné modliť sa, keď v srdci dávame priestor hnevu a nenávisti voči tým, ktorí nás urazili.

Za čo sa modliť, to je druhá otázka, nad ktorou môžeme premýšľať. Biblia nás učí aj to za čo sa nemodliť. Nerobiť si z modlitby druh zmenárne a prosiť Pána Boha, aby zmenil to, čo stvoril, pretože sa nám to nepáči: „*Zmeň môjho muža!*“, modlí sa žena. „*Zmeň moju ženu!*“, modlí sa manžel. Spolu sa modlia: „*Zmeň naše deti!*“, ktoré zas prosia: „*Zmeň našich rodičov!*“ a tak pekne dookola.

Všetci sme nespokojní s osobami, so situáciami, s prostredím, v ktorom musíme dennodenne žiť. A tak všetci prosíme Pána, aby zmenil, alebo aspoň trochu napravil osoby a situácie a tak ich urobil znesiteľnejšími.

Zmeniť, ale ako? Na to všetci majú v hojnej miere odpoveď, názor, radu. Na všetky situácie, dokonca do najmenších detailov. No Písmo pripomína: „*A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril*“ (Gn 1,27). Na svoj obraz, na obraz Boží a nie na obraz ľudí.

V modlitbe nútime Stvoriteľovi vlastné požiadavky, túžby, aby osoby boli stvorené podľa našich predstáv. Lenže tým chceme vziať Bohu jeho miesto, ktoré je Bibliou vnímané ako modloslužobníctvo.

A tak teda ako sa máme modliť? O čo prosiť v modlitbe? Jedno z usmernení nachádzame v knihe Dietricha Bonhoeffera, veľkého teológa, ktorý zomrel v nacistickom koncentračnom tábore: „*Nemôžem súdiť, alebo nenávidieť brata, za ktorého sa modlím, hocijako by mi bolo ťažko prijať jeho spôsob života, či konania. Jeho tvár, ktorá mi je možno cudzia, alebo sa mi javí ako neznášanlivá, v modlitbe sa premieňa na tvár brata, za ktorého zomrel Kristus, v tvár hriešnika, ktorému bolo odpustené...*“

**„A stvoril Boh človeka
na svoj obraz, na Boží
obraz ho stvoril, muža
a ženu ich stvoril.“**

Gn 1,27

KÁZEŇ

V jedinom prikázaní ktoré Ježiš zanechal žiada, aby sme milovali druhých, „ako“ miluje on je ukrytá celá modlitba. A tá má svoje korene, v prikázaní lásky: „*Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás*“ (Jn 15,12).

Amen.

Pane, nauč nás aj v týchto časoch vidieť v tých druhých Tvoju tvár. Myslieť viac na blížnych ako na seba. Pomôž nám menej odsudzovať a viac prijímať.

Ďakujeme za Tvoj dar života, ktorý si vdýchol do každého z nás a nerobil si medzi nami rozdiely ani na Golgotskom kríži. Amen.

BÁSEŇ

ČO SA VLASTNE DEJE ?

HĽAĎTE, BDEJTE A MODLITE SA, LEBO NEVIETE, KEDY BUDE TEN ČAS

(MK 13,33)

Zuzana Jánošová

Každý deň sú nové správy,
a nie vždy sú príjemné.
Žijeme v očakávaní,
že ten strach už pominie.

Cítíme sa uväznení,
chýba voľnosť pohybu.
Veríme, že sa to zmení,
ale koľkí ešte zahynú?

Otázka je otvorená,
odpoveď naň nevieme,
ale na stretnutie s Pánom
pripraviť sa musíme.

Vidíme, že zomierajú
starí, ale i mladí.
Smrť si teda nevyberá,
buďme vždy prichystaní.

I Pán nás upozorňuje
vo svojom svätom slove.
„Bdejte a modlite sa,“
čas stretnutia neviete.

My veríme Tvojmu slovu,
lebo je vždy pravdivé
a chceme o milosť prosieť,
drahý náš Hospodine.

Zmiluj sa, Pane, náš drahý
a daruj nám dar viery,
aby sme sa strachu smrti
nikdy báť nemuseli.

Lebo Ty si nám zaslúbil
a platí to v každý čas,
že tých, ktorí v Teba veria,
čaká raz nebeská vlasť.

KRÍŽ

Juraj Gajdošoci

KTO CHCE PRÍSŤ ZA MNOU, NECH ZAPRIE SEBA SAMÉHO, VEZME SVOJ KRÍŽ NA SEBA A NASLEDUJE MA!

(MT 16,24)

Každý z nás vie ako vyzerá kríž. Vidíme ich pri kostoloch, na cintorínoch a pri cestách. Vo svete sú vystavané aj vysoké hrdé monumentálne kríže. Kedysi boli zhadzované z budov, kde patrili. Budúcnosť mala byť úplne bez nich. Kríže sú kamenné, kovové, ale aj zo vzácných drahých vybraných materiálov. Kríž je známy symbol a znamená aj život s tým, čo k nemu patrí. Čo všetci nesieme na tých svojich bedrách, krížoch. Veríme, že najťažší kríž niesol náš Spasiteľ, Pán Ježiš.

Na Golgote boli tri kríže, kríž uprostred patrila Ježišovi. Podľa Židov bol burič, rozvracač a rúhač. Zaslúžil si preto smrť a všetko malo byť vykonané na verejnosti. Jeho kríž v strede zdôrazňoval, že On je vodcom podobných sebe. Židia Ho odovzdali Rimanom, ktorí trest smrti vykonali. U Židov bol trest smrti ukameňovanie, ako zomrel napríklad diakon Štefan. Rimania boli pohania a taký bol aj ich trest ukrižovania. Bol to trest určený pre cudzincov, otrokov a vrahov. Ukrižovaný sa zväčša udusil. Nad hlavou ukrižovaného bola tabuľka s nápisom viny. Pán Ježiš zomrel ako pohan, nie ako Žid. Židia Ho chceli už skôr kameňovať, ale to sa im nepodarilo. Vtedy ešte neprišla Jeho hodina. Odovzdanie Ježiša Rimanom bol taktický ťah, aby Ježišova smrť bola tzv. úradne vykonaná a pečatená. Preto musel Ježiš podstúpiť výsluch pred rímskym prokurátorom Pilátom. Našiel sa aj hlavný zradca Judáš, ktorý Ježiša označil za toho, ktorého hľadali. Potvrdil všeobecne známy fakt, že Ježiš je ten vinník. Peter Ho chce brániť, ale Ježiš sa vydáva dobrovoľne do rúk svojich nepriateľov.

Nasleduje procedúra výsluchov, ponižovania a hanobenia zajatca. Napokon je Pán Ježiš ukrižovaný! Zomrel na kríži, nie v posteli, kde by Mu niečím tíšili bolesti. Zahynul ľudskou rukou, nenašiel zľutovanie. Vedelo sa, že urobil veľké zázraky, učil, liečil, vzkriesil z mŕtvych. Predsa nič neposlúžilo na obhajobu, práve naopak. Za lásku bol odmenený nenávisťou. Pán Ježiš zomrel, bol sňatý z kríža a následne bol pochovaný

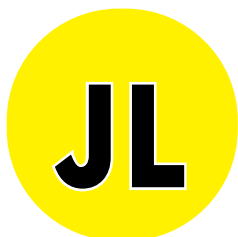
v hrobe Jozefa z Arimatie. Kríž vedie ku smrti, ale smrť bola Ježišovým krížom nadobro porazená. Kliatba nad hriešnym človekom bola zmarená.

Ježiš nám dnes hovorí: „Kto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma!“ (Mt 16,24). Slovo Ježiša pozýva k nasledovaniu. Spomína sa kríž, ktorý máme niesť na sebe. Nesieme si svoj vlastný kríž a tým prežívame, čo Ježiš pre nás urobil. Jeho ukrižovanie malo za cieľ preškrtnúť, že je Mesiáš, Kristus. Mal byť pre všetkých zlorečený, lebo visel na dreve. Nestalo sa tak, naopak, otvorila sa nám cesta k Otcovi. Zapierať samého seba je pre nás to najťažšie. Potlačiť svoje ja nedokáže každý. Nie to ešte niesť svoj kríž. Znamená to obetavý život, modliť sa za svojich nepriateľov, neoplácať zlým za zlé. Je to milovať Boha z celého srdca a milovať blížneho ako seba. Kríž svojho Pána nosíme v srdci vierou.

Máme v našom reformovanom spevníku piesne o kríži, o utrpení Pána Ježiša. Viera v Ježiša Krista zároveň znamená veriť, že bol za nás ukrižovaný. Podľa apoštola Pavla je Jeho kríž pre nás Božou múdrosťou. So životným krížom máme všetci svoje reálne skúsenosti. To, čo prežívame sa môže stať nasledovaním Pána. On sa s nami hriešnymi krížom bytostne stotožnil. Podľa rozprávania sa Jeho drevený kríž našiel v roku 326. Mnohí kresťania veria, že maličké úlomky Kristovho kríža majú vo svojich chrámoch. Kalvín sa svojho času vyjadril, že je ich toľko, že by zaplnili celú nákladnú loď. Kresťania začali v treťom storočí používať znak kríža.

Kríže sú okolo nás, majú viacero významov. My reformovaní nepoužívame kríž na bohoslužbách, nenosíme znak kríža ako ozdobu. Nemáme kríž na našich domoch a hrobách. Predsa je súčasťou našej svätej viery. Púta nás Kristov kríž a ním sa chceme chváliť. Keď prežívame čokoľvek je to nič oproti tomu, čo musel prekonávať náš Pán. Majme v Neho dôveru, ešte nikdy nikoho nesklamal.

UTRPENIE PRE SPRAVODLIVOSŤ

Juraj Lörinc

ALE AK TRPÍTE PRE SPRAVODLIVOSŤ, BLAHOSLAVENÍ STE. NEBOJTE SA ICH ANI SA NEĽAKAJTE.

(1.PT 3,14)

Milí bratia a sestry v Kristu! Prvotní kresťania, ktorým je určená prvá epištola Petrova, boli vystavení ťažkým skúškam, utrpeniu prenasledovania. Na mnohých miestach tejto epištoly čítame o nadávkach, ohováraníach a falošných obvineniach veriacich zo strany pohanov. Urážali kresťanov, rúhali sa im a rúhali sa i menu Kristovmu. Na obzore boli ďalšie zákroky a opatrenia proti nim.

Apoštol má starosť, aby sa vyznávači Kristovi vo chvíli skúšok nedali strhnúť k prejavom hnevu a nenávisti. Varuje pred vzburou proti vtedajšej vrchnosti. Poukazoval im na príklad Ježiša Krista, ktorý, keď Mu zllorečili, nezlorečil. Trpel a všetko porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi. Napomína ich, aby kresťanské obcovanie medzi pohanmi bolo vzorné.

Musia byť viditeľné ich dobré skutky, ktorými oslavujú Boha. Akoby im hovoril: „Ak budete pohanom nadávať ako oni vám, v čom bude medzi vami rozdiel? Ako ich presvedčíte, že Ježiš Kristus premohol hriech a dáva životu zmysel?“ Viera sa musí prejavovať práve tým, že sa nedáme strhnúť nenávisťou a pomstou, že budeme mať napríklad nad pohanmi prevahu viery, nádeje a lásky. Nepriateľov máme odzbrojovať nenáročnou službou a obetavou láskou. Nesmieme vytvárať ovzdušie napätia, ale zmierenia a pokoja. Ktože vám urobí zlé, ak budete horlivými nasledovníkmi dobrého?

Bratia a sestry, všetci sa každodenne stretávame vo svojej práci, v starostiach o seba a o svoje deti s vecami, ktoré nás rozčulujú. Stretávame sa s prejavmi nespravodlivosti a krivdy, ktoré sa nás dotýkajú a provokujú. Často máme zlosť na ľudí a niekedy aj nahlas nadávame. Vieme použiť niekedy i dosť tvrdé slová proti ľuďom, ktorí nám prídu do cesty. Často i proti tým, ktorí možno vo veciach, ktoré nás rozčulujú, nenesú žiadnu vinu. Stávame sa otrokmi svojich nálad, svojej povahy alebo únavy. Nevieme byť trpezliví, nevieme si udržať vnútornú prevahu a slobodu viery, keď nás druhí nechápu a nám sa zdá, že nám krivdia. Sme v pokušení odpovedať a odplácať zlé zlým, nadávku nadávkou. Toto všetko svedčí o tom, že v našich srdciach nevíťazí Ježiš Kristus, že nenasledujeme jeho príklad. Dosť sa k Nemu nemodlíme a neočakávame od Neho vnútornú silu.

Preto sme tu zhromaždení, aby sme sa nad sebou pozastavili a prosili o Kristovu prítomnosť a Jeho pomoc pre naše všedné dni. Aj tam, kde je s nami Ježiš Kristus, vkráda sa do našich srdiec všelijaké pokušenie hnevu, pocity nenávisti. Viera však s nimi zápasí, tlmí a premáha ich. Nerozohňuje sa podľa nich, ale rozbíja bežné pocity a predstavy strachu, nenávisti a pomsty. Berie na seba i riziko spojené s utrpením a prenasledovaním, ktoré Boh vo svojej zvrchovanosti môže pripraviť svojim verným.

Apoštolovi ide o to, aby kresťania brali na seba statočne toto riziko spojené s vierou a životnou cestou. Nesľubuje, že všetko dobre dopadne. Ak zostanú na ceste Kristovej, môže byť protivenstvo odvrátené alebo aspoň zmiernené. Môže, ale nemusí. Je možné, že kresťania budú trpieť i keď budú horliví pre skutočné dobro. Ale i to prinesie blahoslavenstvo, keď to bude skutočné utrpenie pre spravodlivosť. V tomto zmysle rozumieme nášmu textu, kde sa hovorí o utrpení pre spravodlivosť, ktoré prináša blahoslavenstvo spojené s odvahou.

Vieme, že krivdy robia ľudia, ktorí nie sú vedení Duchom Božím. Preto sa treba usilovať o dobré a čisté svedomie, ktoré má zmysel pre spravodlivosť. Až potom sa budú akékoľvek krivdy a utrpenia zo života strácať a zmenšovať. Nie náhodou Pán Ježiš povedal: „*Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, potom všetko ostatné bude pridané.*“ Kým žijeme v stave porušenia, nemôžeme počítať s úplným odstránením všetkých krívd a protivenstiev, hoci sa o to mnohí poctiví ľudia usilujú. Vždy budú takí, ktorí krivdy robia a aj takí, ktorí sú krivdami postihnutí. No i napriek tomu snaha o spravodlivosť má ostať živou a prvoradou úlohou každého kresťana: „*Blahoslavení, ktorí lačnia a žijú po spravodlivosti, lebo oni nasýtení budú*“ (Mt 5,6).

Náš Spasiteľ sa angažoval za spravodlivosť, ktorá bola dokonalejšia ako u farizejov a zákonníkov. Slovom vyššia ako ľudská spravodlivosť, ktorá je často sebecká, skupinová a v tom čase vládnuca. Išlo Mu o spravodlivosť pre všetkých, o spravodlivosť nebeskú, nadnárodnú, teda skutočne sociálnu a humánnu, ktorá nepripúšťa nijaký hnev, pomstu a krivdu. Pritom ostáva faktom, že práve On, nositeľ Božej a dokonalej spravodlivosti, stal sa obeťou krutého násillia, bolesti a utrpenia.

Bol nespravodlivo odsúdený a ukrižovaný. Tento fakt môžeme pochopiť len vo svetle viery, ktorá nám hovorí, že Kristova smrť na kríži je dôkazom Božej lásky. Spasiteľ Ježiš Kristus ju dokázal tak, že vzal na seba našu nespravodlivosť, krivdu a všetky hriechy, aby sme my nemuseli zahynúť. To nemá byť pre nás nejakou ľahnou útechou, ale výzvou. Kristovu obeť si máme nielen vážiť, ale podobne ako On, snažiť sa aj prípadné krivdy a utrpenia znášať trpezlivo. Súčasne mocou Jeho Ducha proti nim bojovať.

Kresťan má byť uskutočňovateľom spravodlivosti a nie nástrojom krivdy. Apoštol nás učí, že milosť je, keď s čistým svedomím pred Bohom znášame bolesti bez viny. Pán Ježiš všetkým postihnutým nespravodlivosťou a zápasiacim o spravodlivosť pripomína, že prenasledovaní pre spravodlivosť získavajú nebeské kráľovstvo. Túto skutočnosť možno tiež prijať na základe viery v dokonalú spravodlivosť. Vo večnosti budú všetky krivdy a bezprávia odstránené.

Toto nech nás posilňuje v snahe o čím dokonalejšiu spravodlivosť a nech nám to nedovolí dať sa znechútiť

a odradiť pri zásahu utrpením. A tak teda ťažkosti, ktoré by prišli pre spravodlivosť sa kresťania nemajú báť, ani sa nimi dať zastrašiť. Ale ak majú právom dobré svedomie, musia ho niesť statočne bez strachu. Je tu jasné a určité svedectvo o tom čomu veriť a o čo opierať svoju nádej.

Modlitba

Pane Bože, ďakujeme Ti, že si medzi nami a Tvoja milosť uskutočňuje z nášho spoločenstva Tvoj ľud. Prosíme Ťa o silu, aby sme brali vážne povolanie, ku ktorému si nás povolal. Premáhaj v nás nášho starého človeka, ktorý má sklony k podozrievaniu a k nenávisti. Daj nám silu k trpezlivej láske, ktorá je ochotná niesť pohanenie a kríž, lebo si je istá víťazstvom Tvojej pravdy. Zmocňuj nás k skutkom spravodlivosti a lásky, aby sme vnášali do života radosť a pokoj. Uč nás solidarite so všetkými ľuďmi. Modlíme sa za všetkých v moci predstavených, aby hľadali pokoj, spravodlivosť a právo pre všetkých utláčaných. Prosíme za nemocných, trpiacich a zarmútených. Približuj sa k nim aj skrze našu pomoc a službu. Amen.

JURAJ LÖRINC (1931–2010) PÔSOBILO V ZBOROCH PINKOVCE, ZÁHOR, MICHALOVCE, KOŠICE, ZEMPLÍNSKE JASTRABIE, KOŽUCHOV, NOVOSAD.

BÁSEŇ

BOH JE LÁSKA

**BOH JE LÁSKA A KTO OSTÁVA V LÁSKE,
OSTÁVA V BOHU A BOH OSTÁVA V ŇOM.**

(1.JN 4,16B)

Zuzana Jánošová

Boh je láska, drž sa Ho pevne,
veľké bohatstvo v sebe má.
Prijíma nás bez rozdielu,
útočisko každému dá.

Boh je láska, ktorá svieti,
aj keď je vôkol tma.
Jeho ruka ťa zachytí,
aj keď sa dotýkaš dna.

Boh je láska, ktorá žiari
cez toho, kto ju v sebe má,
preto ju prijmi s oddanosťou,
Boh s každým svoj plán má.

Boh je láska, ktorá chráni
pred útokom nepriateľa,
svoje deti upozorní,
signály jasné vysielá.

Boh je láska, ktorá kriesi
duchovne mŕtvych ľudí,
mnohí sme to už okúsili,
tešme sa a budme verní.

Boh je láska, ktorá vraví,
miluj blížneho ako seba,
to je pre nás zákon pravý,
ktorý dobre poznať treba.

Boh je láska, nemá hraníc,
vanie na nás z Golgoty.
Tam za nás zomrel Syn Boží,
to je čin Božej dobroty.

Boh je láska nekonečná,
ver tomu a vďačná buď,
odovzdaj Mu svoje srdce,
prijme ťa na svoju hrud'

NAŠE PIESNE

SKALA VEKOV

Ján Šoltés

SKALA VEKOV JEDINÁ,
STÍŠ MI SRDCE, UKRY MA!
VNOR MA V SVÄTEJ KRVÍ ZDROJ,
RANY PO HRIECHOCH MI ZHOJ!
PRÍĎ, Ó, PRÍĎ MI NA POMOC,
ODPUŠŤ HRIECH, ZNIČ JEHO MOC!

ČO MI NÁREK POMÔŽE?
TY POMÔŽ MI, Ó, BOŽE!
TY RIAĎ ŽITIA MÔJHO PŮŤ,
TAK NEMUSÍM ZAHYNÚŤ.
NEVIEM KADE, NEVIEM KAM;
K TEBE SA LEN UTIEKAM.

PRÁZDNE RUKY VYSTIERAM,
HORKÉ SLZY PRELIEVAM,
NAHÝ SOM – ODEV MI DAJ,
BEZMOCNÉHO POŽEHNAJ!
POČUJ VRÚCNYCH PROSIEB HLAS,
SPASITEĽU, SPAS MA, SPAS!

AŽ MI ČASNEJ SMRTI MRÁZ
ZAVRIE OČI PRE SVET RAZ,
DAJ, NECH OTVORIA SA TAM,
KDE TY SÚDIŤ BUDEŠ SÁM!
SKALA VEKOV JEDINÁ,
STÍŠ MI SRDCE, UKRY MA!

Augustus Toplady sa narodil v Anglicku v roku 1740. Jeho otec bol vojakom a zomrel krátko po narodení syna. Topladyho vychovávala jeho matka sama, viedla ho síce k viere, no k obratu u neho došlo v jeho pätnástich rokoch, keď sa účastnil metodistického evanjelizačného stretnutia. Tam sa rozhodol, že sa stane kazateľom.

Po tom ako si čítal a študoval vierouku anglikánskej cirkvi, rozhodol sa odkloniť od metodizmu a priklonil sa ku kalvinizmu. Stal sa celoživotným obhajcom kalvinistického pojatia. Napísal niekoľko kníh, kde zhrnul všetky teologické dôvody a svoju vieru. Celý život slúžil ako kazateľ v Anglikánskej cirkvi.

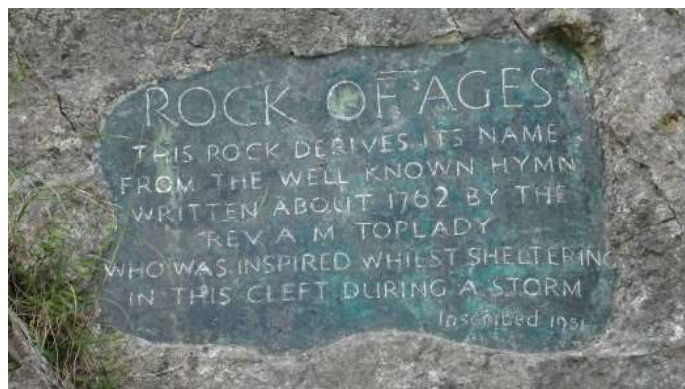
Toplady zomrel ako 38 ročný v roku 1778. Nikdy sa neoženil. Jeho život a služba boli síce krátke, ale zanechali hlboký dojem a majú dosah až podnes. Okrem kníh, napísal Toplady i niekoľko piesní. Najznámejšou z nich je pieseň „Skala vekov“. Jej prvá sloha bola publikovaná v roku

1775 v časopise The Gospel Magazine a následne vyšla celá v Topladyho knihe Psalms and Hymns for Public and Private Worship (Žalmy a piesne na verejnú i súkromnú bohoslužbu).

O vzniku piesne koluje legenda, že bola napísaná v skalnej pukline, v ktorej sa Toplady schoval počas búrky, ktorá ho zastihla vonku v prírode. Na tejto skale Burrington Combe v North Somerset v Anglicku dodnes stojí pamätná tabuľa, že práve na tomto mieste pieseň vznikla.

Pieseň sa okamžite rozšírila a stala jednou z najobľúbenejších piesní na svete. V roku 1923 bola označená za najrozšírenejšiu anglickú pieseň na svete, ktorá sa nachádza v najviac rôznych spevníkoch. A je obľúbená až do dnešných dní. Po generácie zostáva táto pieseň silným svedectvom o Božej obeti a povzbudzuje ľudí v ťažkých situáciách. I my ju máme v našom spevníku pod číslom 281.

KALVÍN - ZBOROVÝ LIST

VYDÁVA: REFORMOVANÁ KREŠŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU – CIRKEVNÝ ZBOR MICHALOVCE.

REDAKČNÁ RADA: JURAJ GAJDOŠOCI, JAROSLAV BÁNOCI, JÁN ŠOLTÉS, TÍMEA SOTÁKOVÁ, ANNA MIKULOVÁ.

ZODPOVEDNÝ REDAKTOR: JÁN ŠOLTÉS, E-MAIL: IXO@CENTRUM.CZ, JANCO.SOLTES@GMAIL.COM

ADRESA REDAKCIE: A. SLÁDKOVIČA 7, 071 01 MICHALOVCE.

INTERNETOVÉ STRÁNKY ZBORU: WWW.KALVIN.SK

TLAČ: SCHMIT-PRESS, S. R. O., HVIEZDOSLAVOVA 26, 071 01 MICHALOVCE.

NEPREDAJNÉ

KALVÍNČEK

IZÁK, EZAV A JÁKOB

V minulom roku sme si rozprávali o Abrahámovi a jeho synovi Izákovi. Abrahám dal všetok svoj majetok Izákovi. Pán Boh požehnal aj Izáka.

Izák sa modlil za svoju ženu, pretože nemala žiadne deti a Boh Izáka vyslyšal. Rebeka sa stala matkou, porodila dvoch synov, dvojčatá, ktoré boli od narodenia úplne rozdielne. Prvorodený syn bol chlpatý na rukách a nohách. Rodičia mu dali meno Ezav. Druhorodený syn mal pokožku hladkú, dali mu meno Jákob. Chlapci rástli a Ezav sa stal lovcom, stále sa zdržiaval vonku. Jákob bol muž pokojný, zostal blízko stanov, kde bývali a pracoval ako pastier a obrábal pôdu. Otec, Izák, mal radšej syna Ezava, pretože rád jedával pečenú zverinu, ktorú Ezav ulovil. Ale Rebeka mala radšej Jákoba.

Jedného dňa Jákob práve varil šošovicu, keď domov prišiel vyčerpaný Ezav a povedal Jákobovi aby mu dal trochu toho červeného jedla. Jákob mu povedal, aby mu prv predal právo prvorodeného. Ezav mu odpovedal, že umiera hladom, k čomu by mu bolo prvorodenstvo? Prisahal a predal svoje prvorodenecké právo Jákobovi. Až potom mu dal Jákob chlieb a uvarenú šošovicu.

Izák zostarol. Starý už veľmi zle videl. Jedného dňa povedal Ezavovi, aby šiel na lov a priniesol mu upečenú zverinu. Sľúbil mu, že potom mu predá Božie požehnanie. Rebeka počula, čo Izák hovoril Ezavovi. Chcela, aby požehnanie dostal Jákob. Preto povedala Jákobovi, aby priniesol dve kozliatka. Upiekla kozie mäso. Jákobovi priviazala okolo rúk a okolo krku koziu kožu. Tak ho poslala k Izákovi. Izák počul

kroky. Opýtal sa, kto k nemu prochádza. Jákob mu povedal, že je Ezav a že prináša to pečené jedlo, nech sa najprv naje a potom mu dá požehnanie, ako sľúbil. Izák chytil svojho syna za ruky, cítil chlpy. Nechal sa oklamať a požehnal Jákoba.

Hneď potom sa z lovu vrátil Ezav. Priniesol otcovi upečené mäso. Prosil ho o požehnanie. Tu poznal Izák, že ho jeho syn Jákob oklamal. Avšak požehnanie, ktoré mu predal, nemohol už vziať späť. Ezav sa veľmi nahneval, až tak veľmi, že v záchvate zúrivosti povedal, že zabije Jákoba hneď ako otec zomrie. Rebeka to počula a zo strachu povedala Jákobovi, aby utiekol ku svoju strýkovi Labánovi do Charánu a nech tam počká, kým Ezav na svoj hnev nezabudne. Pracoval u Labána a staral sa o jeho dobytok. Staral sa aj o svoje vlastné stáda. Oženil sa a mal deti.

Po dvadsiatich rokoch sa Jákob vybral s celou svojou rodinou späť domov do Kanaánu. Cestou prenocoval u rieky Jabbók. Všetok svoj majetok prepravil na druhý breh a zostal celkom sám. Tú noc s ním akýsi muž bojoval až do ranného svitania. Po boji Jákobovi požehnal a povedal, že od tejto chvíle sa už nebude volať Jákob, ale Izrael, to znamená Boží bojovník. Jákob totiž bojoval s Bohom i človekom a zvíťazil.

Jákob sa zmieril so svojim bratom Ezavom. Jákob žil v zemi Kanaán a mal dvanásť synov: Rúben, Šimeón, Lévi, Júda, Jissachár, Zebulún, Jozef, Bejamín, Dán, Naftali, Gád a Ašér. To sú praotcovia izraelského národa.

VIETE...

1. Ako sa volal druhorodený syn Izáka?
2. Ako sa volala manželka Izáka?
3. V ktorej krajine býval Izák s manželkou?
4. Ktorý syn bol chlpatý a lovil divú zver?
5. Ako sa volal strýko spomínaný v príbehu?
6. V ktorej krajine tento strýko žil?
7. Koľko rokov žil Jákob u tohto strýka?
8. Pri akej rieke bojoval Jákob s Bohom?
9. Aké meno dal Boh Jákobovi po tomto boji?
10. Koľkých synov mal Jákob?

